

І. В. Тараненко,

кандидат економічних наук,

докторант Донецького національного університету

ІННОВАЦІЙНИЙ ІМПЕРАТИВ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ГЛОБАЛІЗОВАНОГО СУСПІЛЬСТВА

Постановка проблеми. Починаючи із середини ХХ ст., науково-технічний прогрес став об'єктом численних досліджень — як каталізатор технологічних зрушень та чинник економічного зростання, а пізніше, за умови стрімкого розгортання глобалізаційних процесів та посилення нестабільності світової економіки — як визначальний фактор економічного розвитку.

Упровадження інновацій у виробництво та в соціально-економічну сферу здійснює вирішальний вплив на рівень економічного розвитку. Формується інноваційна модель економічного розвитку, в якій на перше місце, за значенням, виходить людський потенціал та сума накопиченого знання.

Водночас потреба в пом'якшенні суперечностей глобалізованої економіки обумовлює необхідність конструктивної взаємодії суб'єктів світового господарства в межах інтегративної моделі конкурентної поведінки, зокрема, за допомогою запровадження спільних цілей сталого розвитку.

Необоротний характер переходу суспільства до інноваційно-глобалізаційної стадії обумовлює доцільність подальшої розбудови поняття сталого розвитку в глобальному масштабі в контексті „сталого інноваційного розвитку”, через додання до економічної, соціальної, екологічної складових, четвертої — інноваційної компоненти. Оновлена концепція сталого інноваційного розвитку має бути закладена в основу інноваційних конкурентних стратегій суб'єктів світового господарства, а також організацій всіх типів.

Аналіз останніх досліджень. Теоретичні засади впливу науково-технічного прогресу на показники економічного зростання викладені в роботах Ф. Агійона, Дж. Гросмана, Е. Денісона, Дж. Міда, П. Ромера, Р. Солоу, Е. Хелпмана, Й. Шумпетера.

Особливості інноваційного розвитку в умовах глобалізації знаходяться в центрі досліджень українських та російських фахівців М. Бажала, В. Геєця, Л. Гохберга, О. Динкіна, Л. Ємельяненко, В. Онікієнко, Н. Іванової, В. Кушліна, О. Кузика, І. Макаренка, Ю. Макогона, Л. Федулової, Ю. Яковця.

Моделювання процесів сталого розвитку в контексті глобалізації світової економіки здійснює колектив Інституту прикладного системного аналізу НТУУ „КПІ” та НАН України під керівництвом академіка М. Згуровського за проектом „Глобальне моделювання процесів сталого розвитку в контексті безпеки населення земної кулі” [1].

Метою дослідження є обґрунтування доцільності включення до складових сталого розвитку інноваційної компоненти за допомогою встановлення залежності

між значеннями світових індексів інноваційного розвитку, та індексів сталого розвитку для країн світу.

Дослідження ґрунтується на матеріалах аналітичних доповідей Міжнародної бізнес — школи INSEAD (Швейцарія), консалтингової агенції Boston Consulting Group (США), міжнародної дослідницької структури EFD — Global Consulting Network, Європейської Комісії, та виконано із застосуванням статистичного, аналітичного, системного методів.

Виклад основного матеріалу. Глобалізація світової економіки як закономірний і необоротний процес характеризується, з одного боку, конкуренцією, що наростає та має тенденцію до загострення, з іншого боку — міжнародною інтеграцією та кооперацією.

Водночас інновації, ефект яких багаторазово посилюється інтеграційними процесами, креативними формами взаємодії та співпраці на всіх рівнях господарювання, перетворились на універсальний двигун суспільного розвитку, рушійну силу глобалізації, джерело якісного перетворення сутності та змісту конкуренції. Набуває актуальності дослідження якісно нових характеристик та властивостей конкуренції, які виникають при переході суспільства до глобалізаційно — інноваційної (постіндустріальної) стадії розвитку.

Сформувалось розуміння інноваційної конкуренції, як нової форми (нового типу) конкурентних відносин, що набуває всеосяжного характеру в умовах глобалізації світового господарства. Провідними характеристиками інноваційної конкуренції є:

- інноваційна детермінованість складових конкурентного процесу;
- набуття конкуренцією глобального характеру;
- „інституційно оформлений” характер конкурентної взаємодії;
- змагання як неконфліктна форма конкурентних відносин;
- інтегративна модель конкурентної поведінки;
- наявність у суб'єктів конкурентних відносин спільних цілей.

Саме наявність спільних цілей економічних суб'єктів визначає можливості запровадження інтегративної моделі конкурентної поведінки в умовах інноваційного розвитку економічної системи.

Визнання критичного загострення глобальних проблем людства в останній чверті ХХ ст., поряд із обґрунтуванням нової ролі людського (інтелектуального) капіталу та інноваційних факторів економічного зростання в теоріях ендогенного НТП обумовило:

- перехід від концепції стійкого зростання до

більш широкої та збалансованої концепції сталого розвитку на глобальному рівні;

— встановленням спільних цілей сталого розвитку не тільки стосовно національних економік, але й на рівні окремих регіонів і навіть компаній.

У кожного учасника конкурентних відносин відбувається формування „дерева цілей”, яке складається з індивідуальних цілей учасників (певний рівень доходу, розширене відтворення, стійке положення в конкурентному середовищі, досягнення встановлених макроекономічних показників, структурна перебудова економіки тощо) та спільних цілей забезпечення сталого розвитку на інноваційній основі у довгостроковому періоді, які мають бути досягнуті за допомогою реалізації стратегічних завдань соціально-економічного спрямування.

Концепція сталого розвитку (англ. *sustainable development*), вперше сформульована в 1983 р. в доповіді „Наше спільне майбутнє” незалежної Світової Комісії з навколишнього середовища та розвитку ООН, що закликала сприяти розв’язанню глобальної екологічної проблеми людства в умовах технологічного прогресу, та лягла в основу рішень 2-ої Всесвітньої конференції ООН з навколишнього середовища та розвитку (Ріо-де-Жанейро, 1992). Запроваджене в науковий обіг поняття сталого розвитку проголошує „необхідність задоволення життєвих потреб теперішнього покоління людства без порушення можливостей майбутніх поколінь задовольняти власні потреби” [2]. Концепція сталого розвитку поєднує три базові складові: економічну, соціальну та екологічну, та обумовлює гармонізацію взаємовідносин суспільства з природним середовищем.

У документах ООН проголошено встановлення цілей сталого розвитку для суспільства в цілому, окремих країн та регіонів. Згодом завдання сталого розвитку було включене в місії провідних компаній світу [2, 3]. Із 2001 р. сталий розвиток визнано фундаментальною та всеохоплюючою метою Європейського Союзу [4]. У 2006 р. було прийнято оновлену Стратегію сталого розвитку ЄС, в якій підкреслюється, що саме інноваційна компонента, накопичення знань та розвиток технологій може зменшити „ризики та загрози стійкості соціальних зв’язків, навколишнього середовища та економік в глобальному масштабі” [5] та забезпечити світовий баланс між рішенням соціально-економічних проблем та збереженням навколишнього середовища.

Загострення глобальних проблем протягом останніх десятиліть обумовило необхідність адаптації Концепції сталого розвитку, прийнятої ООН у 1992 р., до сучасних глобалізаційних викликів. Таке завдання було втілене в проекті, виконаному колективом вчених Інституту прикладного системного аналізу НТУУ „КПІ” та НАН України під керівництвом академіка М. Згуровського [1]. Запропоновано систему факторів (індексів і індикаторів) та розроблено методику виміру процесів сталого розвитку (МІСР).

Розрахунок індексу сталого розвитку *Ic.p.*, здійснюється через суму індексів для трьох вимірів: еко-

номічного (*Iek.в*), екологічного (*Ie.в*) та соціального (*Ic.в*) з відповідними ваговими коефіцієнтами. У свою чергу, кожен з індексів *Iek.в*, *Ie.в* та *Ic.в* обчислюється з використанням прийнятих у міжнародній практиці індексів та індикаторів. Індекс економічного виміру (*Iek.в*) містить два глобальні індекси: індекс конкурентоспроможності (*Iк*), що формується з трьох індикаторів: індикатора технологічного розвитку країни, індикатора громадянських інститутів, індикатора макроекономічного середовища та індексу економічної свободи (*Ie.c*), що формується з таких десяти індикаторів: торгової політики країни, фіскального навантаження з боку уряду, урядової інтервенції в економіку, монетарної політики, потоків капіталів та іноземних інвестицій, банківської та фінансової діяльності, політики формування цін та оплати праці, прав на приватну власність, політики регулювання, неформальної активності ринку.

Звертаємо увагу на те, що в документах ЄС зазначено необхідність урахування фактору глобалізації в концепції сталого розвитку, що отримало втілення у включенні показника „Глобальне партнерство” в набір показників сталого розвитку, прийнятий Європейською комісією 9 лютого 2005 р. [6].

Водночас наявна концепція сталого розвитку не враховує інноваційну компоненту, яка на сучасному етапі визначає вектор еволюції глобалізованого суспільства.

Визначення інноваційних факторів сталого розвитку та обґрунтування концепції „сталого інноваційного розвитку” має стратегічне значення для формування інноваційної моделі економік країн світу.

Дослідження факторів інноваційного розвитку здійснюємо за допомогою складових індексів інноваційного розвитку та інноваційного потенціалу країн, запроваджених міжнародними аналітичними центрами переважно в першій декаді поточного століття.

До найбільш відомих та широко прийнятих у світовій теорії та практиці вимірювання та порівняльного аналізу інноваційного розвитку країн індексів належать:

— Глобальний індекс інновацій (Global Innovation Index, GII), який розраховує аналітичний центр Лозаннської школи бізнесу INSEAD, Швейцарія [7];

— Міжнародний індекс інновацій BCG (International Innovation Index BCG, IntII BCG), який розраховують експерти Бостонської консалтингової групи, США [8];

— Індекс інноваційної спроможності (Innovation Capacity Index, ICI) міжнародної дослідницької структури EFD — Global Consulting Network [9];

— Інноваційний індекс Європейського інноваційного табло (European Innovation Scoreboard Summary Innovation Index, SII) [10].

Названі індекси різняться своїми складовими, алгоритмом інтеграції та шкалою значень показників.

Глобальний індекс інновацій INSEAD розраховується з 2007 р. експертами Бізнес — школи INSEAD на базі 132 країн. Автор концепції GII професор Сумітра Дутта наголошує на ключовій ролі інноваційного потенціалу та інноваційної політики країн, в контексті забезпечення їхньої

конкурентоспроможності в глобальному середовищі, як провідної рушійної сили сучасних змін, двигуна розвитку та добробуту [7]. Методика розрахунку індексу обумовлює виокремлення двох груп показників:

— *Індекс умов (факторів) інноваційного розвитку (Innovation Input Index)*, що складається з п'яти субіндексів: Інститути; Людський потенціал; ІКТ та загальна інфраструктура; Розвинутість ринків; Розвинутість бізнесу;

— *Індекс результатів інноваційного розвитку (Innovation Output Index)*, який містить субіндекси: Результати наукових досліджень; Творчі досягнення та добробут.

Названі субіндекси включають в себе 19 узагальнюючих показників та більш ніж 60 індикаторів, які висвітлюють різні аспекти інноваційного розвитку та отримані з чисельних джерел, у тому числі, з баз даних Світового банку, Світового Економічного Форуму, Міжнародної Спільки Телекомунікацій тощо.

Методика розрахунку названого індексу постійно вдосконалюється. Так, субіндекс Творчі досягнення та добробут (Creative Outputs & Well — Being), під час розрахунку якого беруться до уваги показники якості життя, зокрема ВВП на душу населення, та коефіцієнт Джині, було запроваджено в 2010 р.

Очолують рейтинг ГІІ INSEAD розвинуті країни (за виключенням Гонконгу, що є спеціальним адміністративним районом КНР), при тому, що частка ВВП кожної у світовому ВВП не перевищує 0,3%: Ісландія (4,86), Швеція (4,85), Гонконг (4,83), Швейцарія (4,82), Данія (4,72), Фінляндія (4,66). У той час як „великі” країни: США, Канада, Японія, Велика Британія посідають в рейтингу відповідно з 11 по 14 позиції.

Міжнародний індекс інновацій VCG для 110 країн розрахований у США за методикою Бостонської консалтингової групи, за участю Національної Асоціації виробників (National Association of Manufacturers) та Інституту промисловості (The Manufacturing Institute). Результати представлені в 2009 р. у доповіді „Інноваційний імператив у промисловості. Як США зможуть відновити конкурентні переваги” [8]. Індекс містить шість субіндексів, поділених на дві групи:

1. *Умови інноваційного розвитку*: Бюджетно-податкова політика; Інші політики (політика освіти, торговельна політика, інфраструктурна політика тощо); Інноваційне середовище (освіта, кваліфікація робочої сили, якість інфраструктури, бізнесове середовище). Названі умови здійснюють вплив на інноваційний розвиток шляхом підтримки або стримування зусиль компаній та галузей економіки.

2. *Результати інноваційного розвитку*: Результати R&D (інвестиції в R&D, інтелектуальна власність (патенти), публікації, трансфер знань, комерціалізація інновацій); ефективність бізнесу (високотехнологічний експорт, продуктивність праці, ринкова капіталізація компаній); вплив інновацій на суспільство (зайнятість, інвестиції, мобільність бізнесу, економічне зростання).

За даними на 2009 р. рейтинг країн світу за значенням індексу інноваційного розвитку VCG очолюють Сінгапур, Швейцарія, США та Японія. Україна посідає 64 місце серед 110 країн, випереджуючи Єгипет, Молдову, Грузію, однак суттєво поступаючись Росії, Чехії, Польщі та Туреччині [8].

Індекс інноваційної спроможності, первісна концепція якого була розроблена Майклом Портером та запроваджена в Звіті про Глобальну конкурентоспроможність Всесвітнього Економічного Форуму в 2002 р., наразі розраховує міжнародна дослідницька структура EFD — Global Consulting Network очолювана професором Аугусто Лопесом Кларосом, на базі 131 країни. Рейтинг країн опублікований в аналітичних звітах The Innovation for Development Report [9]. У структурі Індексу інноваційної спроможності виокремлено п'ять базових факторів:

1. Інституційне середовище: ефективність уряду; якість державного управління; структурна політика; макроекономічна стабільність.

2. Людський капітал, професійна підготовка та соціальна інклюзивність.

3. Регуляторна політика, умови та правові засади ведення бізнесу.

4. Дослідження та розробки (R&D): Інноваційна інфраструктура, в т. ч. видатки на R&D та інформаційно-комунікаційні технології, зайняті в сфері R&D, кількість наукових публікацій; Патенти та торговельні марки: кількість отриманих патентів, кількість зареєстрованих торговельних марок, доходи та виплати по роялті та ліцензіям.

5. Сприйнятливість та використання інформаційно-комунікаційних технологій.

Названі базові фактори інноваційної спроможності містять субіндекси та відповідні показники.

Інноваційний індекс Європейського інноваційного табло є проектом Європейської Комісії PRO INNO EUROPE, який здійснює аналіз та бенчмаркінг результатів реалізації національних та регіональних інноваційних політик 27 країн Європейського Союзу, США, Японії та країн БРІК [10]. Індекс містить три групи індикаторів:

1. *Ресурсні можливості*: людські ресурси; фінансові та інфраструктурні можливості (державні витрати на R&D, венчурний капітал, приватні кредити, доступ фірм до широкополосного інтернету).

2. *Інноваційна активність фірм*: інвестиції (витрати на R&D, витрати на ІТ, витрати на інновації без урахування R&D); міжфірмові зв'язки та підприємництво (внутрішні інновації малих та середніх підприємств — SME, інноваційні SME, що взаємодіють з іншими підприємствами, спільні державно-приватні інноваційні та наукові проекти); інноваційна результативність (кількість патентів; кількість національних торговельних марок, баланс торгівлі технологіями).

3. *Результати*: інноватори (SME, які запроваджують продуктові або процесні, маркетингові або організаційні інновації, ресурсний ефект інноваційної діяльності — частка інноваційних фірм, де інновації

Країни, що посідають перші 15 позицій у світових рейтингах інноваційного розвитку

Глобальний індекс інновацій INSEAD 2009-2010	Значення індексу	Міжнародний індекс інновацій VCG, 2009	Значення індексу	Індекс інноваційної спроможності EFD – GCN 2009-2010	Значення індексу
Ісландія	4,86	Сінгапур	2,45	Швеція	82,20
Швеція	4,85	Південна Корея	2,26	Фінляндія	77,80
Гонконг	4,83	Швейцарія	2,23	США	77,50
Швейцарія	4,82	Ісландія	2,17	Швейцарія	77,00
Данія	4,72	Ірландія	1,88	Нідерланди	76,60
Фінляндія	4,66	Гонконг	1,88	Сінгапур	76,50
Сінгапур	4,65	Фінляндія	1,87	Канада	74,80
Нідерланди	4,62	США	1,80	ОК*	74,60
Нова Зеландія	4,60	Японія	1,79	Норвегія	73,50
Норвегія	4,59	Швеція	1,64	Нова Зеландія	73,40
США	4,57	Данія	1,60	Люксембург	73,30
Канада	4,55	Нідерланди	1,55	Данія	73,30
Японія	4,50	Люксембург	1,54	Тайвань	н/д*
Велика Британія	4,42	Канада	1,42	Ісландія	72,60
Люксембург	4,38	Велика Британія	1,42	Японія	72,10

* дані відсутні

Складено за даними [6, 7, 8]

привели до значного скорочення витрат на заробітну плату, споживання матеріалів та енергії); економічний ефект: зайнятість на середньо- та високотехнологічних підприємствах, зайнятість на науково містких підприємствах, експорт на середньо- та високотехнологічних підприємствах, експорт на науково містких підприємствах, продажі товарів, нових для ринку, продажі товарів, нових для підприємства.

У табл. 1 наведено перелік країн, які посідають 15 перших місць у світових рейтингах інноваційного розвитку.

Склад груп країн, які очолюють рейтинги інноваційного розвитку за різними індексами, є близьким — 12 країн з 15 присутні в усіх чотирьох групах. Такий результат дозволяє розглядати узагальненим чином рівень інноваційного розвитку країн світу за будь-яким індексом із зазначених вище.

Перспективним підходом до методологічного обґрунтування концепції сталого інноваційного розвитку є виявлення зв'язку показників інноваційного розвитку та індексів сталого розвитку країн світу.

За результатами розрахунків Індексу сталого розвитку за методикою Інституту прикладного системного аналізу НТУУ „КПІ” та НАН України 95 країн поділено на п'ять груп, в залежності від величини індексу [1]. У табл. 2 наведений рейтинг країн світу, з розподілом на відповідні групи, за показниками індексу сталого розвитку та міжнародного індексу інновацій VCG.

Країни, яким властиві „дуже високі” показники сталого розвитку — Фінляндія, Швейцарія, США, Японія, також демонструють високе значення міжна-

родного індексу інновацій VCG. У свою чергу, країни із „середніми” показниками сталого розвитку: Болгарія, Росія, Туреччина та Україна, займають місце в середині рейтингу за індексом інновацій.

Автором сформульовано гіпотезу про наявність прямої залежності та щільного зв'язку між показниками інноваційного розвитку та сталого розвитку країн в умовах глобалізації.

Гіпотезу підтверджено даними, отриманими за результатами проведеного дослідження (рис. 1).

За результатами розрахунку кореляційної залежності між індексами сталого розвитку та Міжнародного індексу інноваційного розвитку VCG було одержано коефіцієнт кореляції $R = +0,873$, що означає наявність сильного зв'язку між показниками інноваційного розвитку та сталого розвитку

Рівняння регресії між показниками інноваційного розвитку та сталого розвитку (рис. 1) має вигляд:
 $Y = 0,088X + 0,697$, де

Y — міжнародний індекс інновацій VCG;

X — індекс сталого розвитку.

Згідно з цим рівнянням, R^2 складає 0,762 і це означає, що 76,2% змін змінної Y визначається лінійною залежністю від змінної X. Таким чином, чим вищий рівень інноваційного розвитку, тим більшим є показник сталого розвитку країни. Розрахований лінійний коефіцієнт кореляції ($R = +0,873$) свідчить про наявність прямого й тісного зв'язку між досліджуваними параметрами.

Діаграма (рис. 1) показує менший ступінь розсіювання кореляційної залежності між показниками інноваційного розвитку та сталого розвитку для країн

Таблиця 2

Рейтинг країн світу за показниками міжнародного індексу інновацій VCG та індексу сталого розвитку

Країна	Індекс сталого розвитку	Рейтинг	Міжнародний індекс інновацій VCG	Рейтинг
Група 1. Дуже високі показники				
Фінляндія	0,865	1	1,87	7
Швейцарія	0,864	3	2,23	3
Данія	0,864	4	1,6	11
Швеція	0,863	5	1,64	10
Велика Британія	0,855	6	1,42	15
Сполучені Штати	0,845	8	1,8	8
Канада	0,843	9	1,42	14
Японія	0,828	13	1,79	9
Ірландія	0,827	14	1,88	5
Ісландія	0,822	16	2,17	4
Група 2. Високі показники				
Іспанія	0,797	20	0,93	24
Чехія	0,795	21	0,41	32
Ізраїль	0,776	25	1,36	16
Малайзія	0,764	27	1,12	21
Група 3. Середні показники				
Болгарія	0,696	41	-0,13	53
Росія	0,693	43	-0,09	49
Мексика	0,692	44	-0,16	57
Таїланд	0,69	45	0,12	44
Туреччина	0,683	48	-0,21	58
Україна	0,668	51	-0,45	64
Група 4. Низькі показники				
Казахстан	0,644	67	-0,23	60
Грузії	0,644	68	-0,77	77
Намібія	0,605	76	-1,07	101
Група 5. Дуже низькі показники				
Єгипет	0,596	78	-0,47	65
Мадагаскар	0,528	91	-1,16	103
Зімбabwe	0,508	95	-1,63	110

Складено автором за [1, 7]

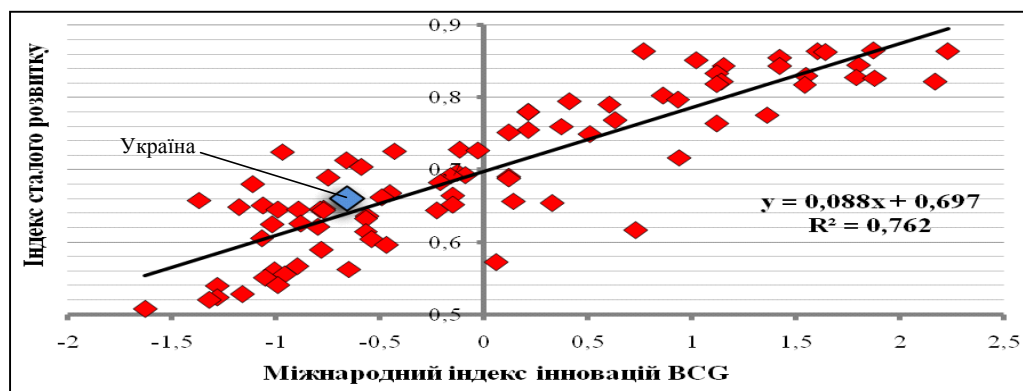

Рис. 1. Діаграма розсіювання кореляційної залежності між показниками інноваційного розвитку та сталого розвитку

з більш високими показниками сталого розвитку та інноваційного потенціалу.

Результати дослідження свідчать про значний вплив інноваційного розвитку країн світу на забезпечення відповідності вимогам сталого розвитку.

Висновки. Проведене дослідження дозволило виявити сильний кореляційний зв'язок між показниками інноваційного розвитку та значеннями індексу сталого розвитку для країн світу.

Отриманий результат свідчить про необхідність більш глибокого вивчення окремих факторів інноваційного розвитку в контексті завдань сталого розвитку, та про доцільність включення інноваційних показників до розрахунку індексу сталого розвитку. Глибоке обґрунтування концепції сталого інноваційного розвитку з подальшим визнанням останнього як визначального імперативу динаміки глобалізованого суспільства є нагальним завданням сучасної світової науки.

Література

1. **Згуровский М. З.** Устойчивое развитие и глобальное моделирование: Качество жизни и безопасности населения земного шара / М. З. Згуровский, А. Гвишиани. — К. : Издательский дом „Политехника”, 2008. — 351 с. 2. **Евтеева С. А.** Доклад Международной комиссии по окружающей среде и развитию (МКОСР): „Наше общее будущее” : пер. с англ. / под ред. С. А. Евтеева, Р. А. Перелета. — М. : Прогресс, 1989. 3. **Vision 2050: The new agenda for business 1997-2011** [Електронний ресурс] / World Business Council for Sustainable Development (WBCSD). — 2010. — Режим доступу : <http://www.wbcsd.org/publications/DocSearch/details.asp?type=DocDet&ObjectId=MzczOTc> 4. **The European Sustainable Development Strategy 2001. A sustainable Europe for a better World** [Електронний ресурс] / Europa — Sustainable Development — SDS 2005 — 2010/ — Режим доступу : http://ec.europa.eu/sustainable/sds2001/index_en.htm 5. **The renewed European Sustainable Development Strategy 2006. A Platform for Action** [Електронний ресурс] / Europa — Sustainable Development — SDS 2005 — 2010/ — Режим доступу : http://ec.europa.eu/sustainable/sds2006/index_en.htm 6. **Какие программные задачи следует учитывать и как их описывать: показатели, обеспечивающие увязку Лиссабонской стратегии устойчивого развития и целей развития, сформулированные в Декларации Тысячелетия. Специальный доклад, представленный Статистическим управлением Эстонии.** [Електронний ресурс] / Статистическая комиссия и Европейская экономическая комиссия. Экономический и социальный совет ООН. Конференция европейских статистиков. 53 пленарная сессия: Женева 13 — 15 июня 2005 г. — Режим доступу : <http://www.unece.org/stats/documents/ces/ac.71/2005/20.s.r.pdf> 7. **Global Innovation Index 2009** — 10 [Електронний ресурс] / INSEAD — 2010. — Режим доступу : <http://www.globalinnovationindex.org/gii/main/reports/>

index.cfm 8. **The Innovation Imperative in Manufacturing. How the United States Can Restore Its Edge** [Електронний ресурс] / Report BCG, 2009. — 32 p. — Режим доступу : <http://www.bcg.com/documents/file15445.pdf>. 9. **Innovation for Development Report 2010** [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.innovationfordevelopmentreport.org/ici.html> 10. **European Innovation Scoreboard (EIS) 2009.** European Commission. / PRO INNO Europe Paper. — 2009. — № 15.

Тараненко І. В. Інноваційний імператив сталого розвитку глобалізованого суспільства

Глобалізація вимагає запровадження інтегративної моделі конкурентної поведінки суб'єктів світового господарства, на основі спільних цілей сталого розвитку. Встановлена пряма залежність та сильна кореляція між індексами інноваційного розвитку та індексами сталого розвитку для країн світу дозволяє обґрунтувати концепцію сталого інноваційного розвитку, як основу інноваційних конкурентних стратегій суб'єктів світового господарства, а також організацій всіх типів.

Ключові слова: глобалізація, сталий розвиток, інноваційний розвиток, індекс, кореляційна залежність, регресія.

Тараненко І. В. Инновационный императив устойчивого развития глобализованного общества

Глобализация требует внедрения интегративной модели конкурентного поведения субъектов мирового хозяйства, на основе общих целей устойчивого развития. Установленная прямая зависимость и сильная корреляция между индексами инновационного развития и индексами устойчивого развития стран, позволяет обосновать концепцию устойчивого инновационного развития как основу инновационных конкурентных стратегий субъектов мирового хозяйства, а также организаций всех типов.

Ключевые слова: глобализация, устойчивое развитие, инновационное развитие, индекс, корреляционная зависимость, регрессия.

Taranenko I. V. Innovation imperative of sustainable development of globalized society

The globalization demands the implementation of integrative model of competitive behavior of actors of the world economy at the basis of common aims of sustainable development. Defined direct dependence and strong correlation between the International Index of Innovation BCG, and the Index of sustainable development for different countries gives a possibility to ground the conception of sustainable innovative development as a basis of innovative competitive strategies of the actors of world economy as well as all the types of organizations.

Keys words: globalization, sustainable development, innovative development, index, correlation, regression.

Стаття надійшла до редакції 21.03.2011

Прийнято до друку 26.08.2011